

Mây vô thường

QUÝ THỂ

Thi sĩ nhớ lại hôm đó “sự vô thường” xuất hiện trong đời thơ ông dưới bóng dáng một đám mây rực rỡ tuyệt vời. Đám mây màu tím pha hồng, người ta gọi ấy là màu thạch ngọc lựu, một loại ngọc màu tím rất quý.

Suốt ngày hôm ấy người ông sống trong tâm trạng khó tả. Ông cứ sông lao đao như bước đi trên sóng. Đến chiều, một buổi chiều mà mây hoàng hôn như dòng sữa loãng tan ra trong một không gian mênh mông hư thực nhạt nhòa. Bỗng nhà thơ linh cảm sẽ có một cái gì sắp sửa xảy ra. Thân thể già nua cạn hết sinh lực bỗng tràn đầy sức trai, căng ra như trái chín tươm mật xuân. Đâu đây giữa không gian chiều, hòa trong gió nồm nam là một mùi biển mặn quyện với mùi long diên hương. Cái mùi hương đầy chất biển lạ lùng đó ngửi một lần suốt đời đâu dễ phai pha. Một đám mây vĩ đại màu thạch Ngọc Lựu hiển hiện đột ngột trước cặp mắt già nua sững sờ.

Ông dụi mắt tự hỏi. Phải chăng là ảo ảnh? Chỉ có ảo ảnh mới kì diệu đến thế. Đòi thực dễ gì. Vào cái thời điểm nhiệm màu và cực kì tráng lệ đó, ngọn bút trong bàn tay khô khan già nua như những khúc củi mục của người thơ già chọt rung lên, lướt đi trên giấy. Và chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã xong bài thơ "*Áng Mây*"

Bài thơ được giới bình luận và độc giả yêu thơ hết lời khen ngợi. Ai cũng cho ấy là thần thi, qui thi, tiên thi... Đang từ chốn vô danh tối tăm, bỗng chốc người làm thơ già nổi lên như một ngôi sao sáng nhất. Ôi chao, trên đời này còn gì êm ái ngọt ngào hơn hương vị của sự thành công, nổi tiếng. Ông đã có những ngày dư thừa danh vọng. Tới đâu cũng nghe người ta nhắc đến tên ông. Vinh quang là thứ rượu mạnh say người đến chết. Khi đã đứng trên đỉnh cao danh vọng ông mới thấy mọi thứ bên dưới đều tầm thường nhỏ nhoi trước sự độc tôn của mình. Ôi sự cao ngạo tự nó cũng đã là cảm khoái phơi phới dễ chịu làm sao!

Song vinh quang là thứ hương rất gắt lại chóng phai, là một thứ màu thật đậm, lại chóng nhạt, thứ thuốc nhuộm rất tồi, nó thối ra và phai tàn rất nhanh và mất tất cả. Nhưng vinh quang cũng là một thứ ma túy độc địa. Ai đã có dịp nếm thử một lần, rất khó quên, rất khó lìa xa ruồng bỏ nó được. Cái bệnh sùng bái vòng nguyệt quế là vô phương cứu chữa.

Sau "*áng mây*" ông chẳng còn gì nữa, tên tuổi lu mờ dần, một thời gian ngắn thì người đời quên hẳn. Người như ông làm sao chịu đựng nổi sự thất sủng, sự quên lãng? Ông cần phải khẳng định lại mình một cách chắc chắn để không ai còn có thể chổi cãi tài năng của ông được.

Ngày ngày ông miệt mài "làm thơ!" Trưa hè nắng nôi, sáng thu dịu mát, đêm đông lạnh giá, chiều xuân êm đềm, ông đều chẳng chú ý tới để thưởng thức sự kì diệu của tự nhiên, ông chỉ chăm chú vào có một việc ấy là tìm chữ, gieo vần, con đường ông đi ngay từ đầu đã lầm lẫn, sai lệch như thế thử hỏi làm sao đến đích. Ông kê bàn ra hiên, trải khăn trắng, đặt bình hoa, pha trà mới, mặc áo quần tươm tất, trịnh trọng ngồi xuống, xắn tay áo lên... làm thơ! Ông chậm rãi chấm mực, đưa lên, mơ màng nhìn đầu ngọn bút, óc căng ra tìm tứ thơ. Bút khô mực, ông lại chấm, lại nhìn, lại nghĩ ngợi. Tờ giấy trước mặt ông thấy nó phẳng lì trống trải, sa mạc hoang vắng. Tay ông mỏi, đầu trống hoác, ý tứ nghèo nàn như túp lều của kẻ khó. Ông viết, ông xóa, tầm thường quá, làm sao sánh nổi với "*Áng mây*"?

Gặp khó khăn quá, ông tự đánh lừa mình. Ông hện: "Thôi để lúc khác". Về sau ông mới hiểu hện là một cách thoái thác. Hện là sợ. Ông sợ thật. Ông sợ "Cái chết thơ" còn hơn là "cái chết thật" Ông vẫn còn ngang ngạnh, không chịu đầu hàng, ông vùng vẫy. Ông nghĩ, hay vì còn thiếu một "tác nhân thơ"? Một thứ gọi là chất xúc tác thơ? Người ta thường nói "Thi-Tửu". Thế là cứ chiều đến ông nốc rượu mạnh vào cho thật say. Ông chưa làm thơ được thì đã hóa thành bọm nhậu, một tay nát rượu. Ông lại còn nghe người ta nói "Thi-nhạc". Ông bê nguyên dàn âm thanh điện tử mở hết công suất ra nghe. Nhưng con thuyền thơ vẫn im lìm cắm sào nơi bến vắng đợi khách. Nó đâu chịu ghé vào cái bến ồn ào ấy. Ông cảm hận nàng thơ, sao nàng cứ ngủ trong đầu ông như con gấu ngủ đông trong hang tuyết? Nỡ để ông mãi lặn đạn trên trang giấy trắng?

Đến đây ông mới bắt đầu nghi ngờ tài thực của mình. Lúc trước vinh quang đẩy ông lên tới mây xanh, có khi ông tưởng mình là cánh chim bằng bay vút lên trên bầu trời thi ca. Chỉ cần một cái quạt cánh đã lên đến chín tầng mây, ai dè ngày nay ông đã hiện nguyên hình là mù gà mái già xấu xí, đứng trên nóc chuồng lợn quạt cánh mãi không dám bay xuống đất. Ngày xưa

có lúc ông ví mình với trang kị sĩ tài ba nhẹ nhàng phóc lên lưng con tuấn mã băng qua vạn dặm cánh đồng thơ. Ai dè ông chỉ là đứa chặn con ngựa què, loay hoay mãi chưa lên yên được. Lên rồi thì chú ngựa què không phóc qua nổi cái bờ ruộng thấp lè tè đầy vết chân trâu! Ông hồ thẹn, giận dỗi, bẽ bút, khóc nước mắt trên trang giấy vẫn chưa có được chữ nào.

Ông tự nhủ, phải rồi, lần đó có áng mây thơ. Từ đó ông suốt ngày ngồi chờ mây. Ông đã trải qua biết bao nhiêu buổi chiều chờ mây. Có những đám mây mỏng manh tan như vầng sữa trên bầu trời màu nguyệt bạch. Có những buổi chiều mây trắng trong như được xấn ra từ một khối bạch lạp dựng trên đầu núi tím. Và cũng có những chiều mây óng ánh như xà cừ dát trên nền trời cao xanh vờn vọi... Mây đẹp lắm, song áng mây thơ thạch ngọc lựu vẫn còn vui chơi bên biệt phương nào...

Bao nhiêu năm qua ông đắm mình vào cuộc săn tìm mây, một cuộc săn tìm đến độ điên cuồng vô vọng. Sức lực nhà thơ mỗi mòn dần, cuối cùng ông tự thán: "Thôi hết rồi, áng mây thi ca đã tan tành thành cơn mưa màu tím nhòa ra ở xứ sở thần tiên nào rồi. Vĩnh biệt nàng thơ, trở về đi cày hay làm bất cứ công việc gì dù nhỏ nhoi tầm thường, miễn sao làm tốt cho đời... Cuộc đời này đâu chỉ có thơ ca ?..."

Mới nghĩ tới đó lòng ông chợt thanh tịnh, nhẹ tênh. Phút chốc ông đã cất bỏ được "gánh nặng làm thơ", nặng như chì và đen xám như chì... Tâm hồn nhẹ nhàng phơi phới như chiếc lông chim trôi trong gió.

Ông dụi cặp mắt điên cuồng đỏ ngầu bao năm chờ thơ, chờ mây. Ông sững sờ nhìn lên một góc trời. Những đống mây chiều, mới đây trắng như lông ngỗng, phút chốc chuyển sang màu tím, chuyển sang tía, ấy quả thực là màu thạch ngọc lựu. Ngọn bút trong bàn tay nhăn nheo của nhà thơ già rung lên trôi hồn nhiên trên giấy.

QUÝ THỂ